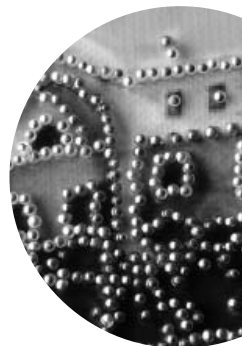

A ház maga*

TÉTÉNYI CSABA

Egy ideig nem beszéltek. Pablo előhúzta laposüvegét a kabátja belső zsebéből, és mindhárójuk teáscsészéjét megtöltötte itallal. Rágyújtottak. Kovac maga elé, Pablo a füstbe bámult. Sophie hol őket nézte, hol az asztalt; azon gondolkodott, vajon tényleg történt-e valami rendkívüli ebben a kopott, szegényes eleganciájú szobában, vagy csupán szemfényvesztés tanúja volt. Nem sokáig bírta szó nélkül.

– Mitől mozgott az asztal? – kérdezte.

Kovac lassan felnézett, kifújta a füstöt, krárogott. Sophie ártatlan tekintettel rámosolygott.

– A szellemek... – kezdte Kovac nehézkesen – bizonyos szellemek... a holtak lelkei olykor kevés... eszközzel rendelkeznek ahhoz, hogy megmutassák, hogy... jelen vannak. Bizonyos tárgyak... tárgyakat elmozdítanak például.

– De miért éppen az asztalt?

Kovac újfent köszörülte a torkát, ráncolta a homlokát. – Egyes más tárgyakkal vagy jelekkel fel lehet hívni a figyelmüket... Fókuszokkal. Ott van például...

– A gyertya? – vágott közbe a lány.

– Igen... igen, a gyertya például.

– Akkor ez valami különleges gyertya? Vagy a tartó?

– Talán – motyogta a férfi – a tartó. Régi darab.

* Részlet a készülő regényből.

– Aha – bólintott Sophie, elnyomta a cigarettát, és rágyújtott egy másikra.
– És a könyvecske meg a ceruza?

– Előfordul – mondta Kovac, és kiitta a csésze tartalmát –, hogy fel kell jegyezni valamit. Amit a szellem mondott. Néha egészen... konkrét kérdések vannak.

– Hányadszor csinálod ezt?

– Nem is tudom... Úgy a harmincadik alkalom volt.

– És gyakran van az, hogy beléd költözik a szellem, és úgy válaszol?

– Hogy belém? – ismételte meg a férfi, és kissé összerázkódott. – Ritkán.

– Krárogott egyet. – Szokták máshogy is csinálni. Például kanállal.

– Kanállal?!

– Igen. Egy tárgyra kiegyensúlyoznak egy kanalat, és ha az óramutató járásának megfelelően fordul el, az igent jelent, ha ellenkezően, az nemet. Én még sosem próbáltam.

– De akkor csak eldöntendő kérdést lehet feltenni – mondta csodálkozó arckifejezéssel Sophie.

– Igen. Úgy nehezebb. De vannak szellemek..., akik... akiket máshogy nem lehet kérdezni.

– Akkor ez most különleges alkalom volt. – Sophie hangja egészen lelkesnek hangzott. – Pablo, kérhetek még egy kicsit?

– Csak vigyázz – dörmögte a füstbe burkolózó alak, aztán előrehajolt és töltött. – Igen jó alkalom volt – tette hozzá. – Cerberos hangot adott egy halott szavainak. – Töltött Kovacnak és magának is, és újra hátradőlt.

– Milyen, amikor hangot adsz egy halott szavainak? Te mit érzel olyankor? Emlékszel rá?

Kovac a szőnyeg mintázatát bámulta. – Kicsit olyan, mintha... mintha egy pillanatra félálomban lennél.

– Félelmetes?

– Hát... van olyan is. De most nem volt az.

– És tényleg olyan szörnyen rikácsolt Rosie? – Sophie kuncogott.

Pablo is felnevetett.

– Rikácsolt – mondta Kovac, és akaratlanul elmosolyodott. – Fáj tőle a torkom.

Mindhárman nevettek egy keveset, aztán rágyújtottak. Egy perc múlva Sophie felállt, jó éjt kívánt, és átment a lakásába. A fürdőszobában megmosta az arcát, megnézte magát a tükörben. Halkan utánózni kezdte azt a rikácsoló hangot, Rose-ét vagy Kovacét, nem tudta eldönteni, és felkacagott. Végül a szobába ment, lámpát gyújtott, odalépett a festőállványon lévő képhez, felvett egy ecsetet, belemártotta az egyik tégelybe, és könnyedén belejavított a festmény egy apró részletébe. Aztán csak állt, és nézte oldalra billentett fejjel.

Estefelé Sophie elaludt a kanapén, mert kinn hideg volt, benn meg fűledt meleg a túltömött kályhától. Néztem az arcát egészen közlőrl, kissé verejtékes volt, szuszogott, a gallér épp nem takarta az állát. Hallottam, amit álmában mondott, vagy inkább motyogott. Ott ültem úgy egy óráig. Azt mondta, vagy inkább motyogta, biztosan álmódott valamit, hogy „jó lenne egyszer elmenni oda”. Nem mertem faggatni, hogy hová, de magamat is meglepve érdekelni kezdett, hogy hová is. Tud egy helyet? És én vajon hová?

*

Kovac, miközben gyufa után kotorászott a szekrény egyik fiókjában, azon morfondírozott, vajon a szomszédai miért múlatják az időt oly gyakran nála. Nincs jobb dolguk, gondolta bizonytalanul, rágyújtott, zsebre vágta a skatulyát. Pablót, aki épp egy másik székre tette fel bakancsaitól súlyos lábait, még értette, de Sophie-t nem. Leült, kortyolt a kávéjából, hátradőlt, és egy újabbat szíppantott a cigarettából. Ekkor hallotta meg, hogy Pablo dúdol valamit. Fülelt rá egy darabig, úgy tűnt, spanyol nyelvű a dal. Magában olykor Indiánnak hívta a férfit, és úgy rémlett neki, az egyszer mutatott egy furcsa amulettet, amit a nyakában hordott, de arra már nem emlékezett, mit ábrázolt. Hiába próbálta felidézni, azt sem igen tudta, mikor történt.

– Ez az eset hasonlít a múltkori szellemidézéshez – szólalt meg Sophie váratlanul. Kovac régi újságait lapozgatta, amiket az egyik polcrl emelt le. A két férfi ránézett.

– Valóban? – kérdezte Kovac halkán.

– Olvasd fel, szenyorita – mondta Pablo.

– Csak annyi az egész – kezdte Sophie kuncogva – hogy a bostoni Mrs. Wilkes egyszer szembetalálkozott az elhunyt férje szellemével a házában, és az intett neki, hogy kövesse.

– És?

– És kivezette a kertbe, aztán megállt egy rózsabokornál, és ott elenyészett. Erre az asszony, az nem világos, hogy miért, felásta a bokor körül a földet, és talált egy ládikát.

– Ami tele volt pénzzel, mi? – szólt bele Pablo.

– Nagyjából. Meg mindenféle emléktárggyal.

– A vén zsigori. Aztán a nő? Élt boldogan tovább?

– Hát, nem ennyire romantikus a történet. Eladta a házat, és elköltözött délre.

– Puff neki. Így segítsen az ember. A szellem, akarom mondani.

Sophie nevetett, Pablo csak mosolygott.

– Valamelyest tényleg hasonlít Mrs. Wilkinson ügyére – mondta Kovac

rezignáltan, és a fejét csóválta.

Hallgattak. Odakint felhős volt az ég, a szobában nem volt túl világos, de Sophie folytatta az olvasgatást. A fűrésztelep felől ismét hallatszott a tompa, monoton zúgás. Pablo rágyújtott, közben a körmeit piszkálta és ásított.

– Kérsz még egy kávét? – kérdezte Kovac.

– Ja, kösz.

– Én is, ha lehet – szólt Sophie is.

A házigazda felállt, feltette a kávét a tűzhelyre. Nyújtózott egyet. Úgy látszik, gondolta, ma nincs óra az egyetemen, és Sophie-nak nem akadt más dolga. Láttá néhányszor, ahogy a lány rajzmappával indult valahová, vagy egy táskányi könyvvel érkezett haza. Beszél is róla egy keveset, hogy művészetet tanul, fest, de Kovac még sosem látta a munkáit. Azt se tudta, miből él, bár úgy sejtette, a családja fizeti a tanulmányait; Sophie afféle úrilány, legalábbis itt biztosan annak számít. Azt nem értette, miért él éppen itt, de túlságosan nem erőltette az agyát, hogy rájöjjön. A környék tele volt fura figurákkal, bár legtöbbjük kétségtelenül elég pénztelen volt. Végül is, gondolta, én is egy vagyok ezek közül.

– Itt egy másik – törte meg a csendet ismét Sophie.

Kovac levette a kávét, töltött mindenkinek, várta a történetet. Újságainak többségét csak átfutotta, olvasatlanul rakta többi közé.

– Összefoglalom, mert a cikk rettenetes – mondta a lány.

– Felolvashatod, legalább vicces lesz – felelte Kovac.

– Sajnos, nem vicces – mosolygott Sophie. – A seattle-i Mrs. Darby egyik éjjel arra lett figyelmes, hogy valami derengést lát beszűrődni a folyosó felől a szobájába. Felkelt, kiment, és egy homályos alakot pillantott meg, aki épp a falat tapogatta. Amikor az észrevette, felnevetett és eltűnt. Ez még egyszer megisméltődött, akkor a nő egy vésővel és egy kalapáccsal kibontotta a fal egy részét, és egy üreget talált benne. Abban pedig egy dobozt. Kinyitotta, és megtalálta benne egy csomó, elveszettnek hitt gyerekkori játékát. Eléggé megviselhette a dolog. Ettől kezdve éjszakánként állandóan furcsa hangokat hallott, meg látta azt a derengést. Egy másik alkalommal a lidérc a kertbe csalogatta. Másnap az asszony megtalálta a földben a gyerekkori kutyájának a csontvázát. Végül egy éjjelen, amikor megint kiment a folyosóra, és szembetalálta magát a kísértettel, az nem ment el, hanem felé fordult. A nő felismerte benne rég halott nagybátyját, akitől egész gyerekkorában rettegett. Annyira megijedt, hogy hátrálni kezdett, leesett a lépcsőn, és nyakát szegte. Zuhanás közben még hallotta – fejezte be Sophie már alig visszafojtva derűlségét –, hogy a szellem rémes hangon felnevet.

– És attól a naptól fogva már ketten kísértettek abban a házban – toldotta meg Kovac, aztán cigarettára gyújtott.

- Nyilván – bólogatott Pablo. – Milyen újságok ezek?
- Ez – nézett a címlapra Sophie – a Dark Side Magazine. Engem az érdekelne, honnan veszik ezeket a történeteket. Ott volt egy riporter? Hogy lehet olyasmit komolyan leírni, hogy még hallotta a rémalak rettentő kacaját?
- Sokan nem teszik fel ezt a kérdést – mondta Kovac. – Nem lehet bizonyítani.
- Lehet, hogy épp az a jó, hogy nem lehet – folytatta mosolyogva a lány, és kérdően nézett Kovacra.
- Kopogtak az ajtón. A házigazda összerendezte.
- Talán Mrs. Wilkinson nagyanyjának szelleme – súgta Sophie. – Nekünk most elárulja, hol van a kincs.
- Kovac felállt, az előszobába ment, kinyitotta az ajtót. Bill Regis lépett be, és egyből becsattogott a szobába.
- Üdv mindenkinek – köszönt harsányan, és rávigyorgott Sophie-ra. – Micsoda füst van!
- Mit akarsz, Bill? – kérdezte Kovac a háta mögül.
- Csak hoztam neked valamit – fordult hozzá a férfi, azzal átadott neki egy újságból kivágott cikket.
- Kovac beleolvasott. – Mit kezdjek én ezzel?
- Gondoltam, érdekelhet. A te szakértelmeddel gyerekjáték lenne. – Kovac feszülten állt, és belebámult Bill kaján arcába. – Meg aztán jól jön a pénz, nemde?
- Kösz, Bill – mondta Kovac összeszorított fogakkal. – Majd értesítelek, ha valami érdekes... Ha megbocsájtasz...
- Ja, persze. – Bill az ajtó felé lépett. – És ha legközelebb lesz olyan vidám kis szeánsz, ne feledkezz meg rólam. – Még visszafordult és rákacsintott Sophie-ra, aztán kilépett a folyosóra. – Feltétlenül számolj majd be, hogy sikerült.
- Természetesen – felelte Kovac, és becsukta az ajtót. Fújtt egyet.
- Vidám kis szeánsz – nevetett fel Sophie.
- Félkegyelmű – morogta Kovac, leült, elnyomta az időközben majdnem a végéig égett cigarettát, aztán rágyújtott egy másikra.
- Na és mit hozott a barátod?
- Nem a barátom. – Kovac kibontotta a tenyerében összegyűrdött papírdarabot, és olvasni kezdte. Végül ingatta a fejét egy darabig.
- Mondd már – mosolygott rá a lány.
- Ostobaság. Érdektelen – legyintett a férfi. – Legfeljebb tanulságos.
- Vagyis? – Pablo levette a lábait a székről, és odafordult.
- Egy fickó, izé... egy úr feladott egy hirdetést, hogy, úgy írja, szakértőt találjon, aki kiűzi a kísérteteket a házából.
- Sophie elvigyorodott. – Ez óriási. Hirdetésben...

Pablo inkább Sophie-n mosolygott, Kovac viszont komor maradt.

– Tisztességesen megfizetné a munkát – tette hozzá.

– Á, ezért célozgatott Bill... – Sophie igyekezett szigorú arckifejezést ölteni.

– Két mondat meg egy telefonszám – folytatta Kovac szinte már magában.

– Olyan, mintha valamelyik újságodból vágták volna ki.

– Nehéz elhinni, hogy valaki komolyan gondolhat ilyesmit.

– Elég kétségbeesettnek hangzik.

– Add ide – nyújtotta a kezét Pablo. Kovac átadta neki az újságkivágást, ő elolvasta, gondolkodott. – Szerintem meg elég komoly – mondta végül. – Ki tudja, mit láthatott.

– Lehet, hogy Rose beköltözött a házába? – Sophie arcára kiült az iszonyat paródiája.

– Lehet, hogy vicces, szenyorita, de ha ott lennél, nem biztos – dörmögte Pablo.

– Jó, jó.

Elhallgattak, cigarettáztak. Pablo visszarakta a lábait a székre, az állát vakargatta. Sophie elgondolkodott; a két szemöldöke között kis, függőleges barázda jelent meg. Érdekesnek találta Pablo és Kovac logikátlanságát.

– Azért megnézném – szólalt meg.

– Hmm – morgott egyet válaszul Pablo.

– Mit? – kérdezte kissé élesen Kovac.

– Hogy tényleg van-e ott valami. – A lány mosolygott, de a hangja ezúttal nem árult el iróniát.

– Nem hiszem, hogy bármi – rázta a fejét Kovac. – És nincs is dátum a hirdetésben. Időpocsékolás.

– Miért, van valami sürgős dolgunk mostanában?

Kovac ránézett a lányra, és felelet helyett csak legyintett egyet. Feszült lett a hangulat. Sophie gyorsan témát váltott.

– Te nem írtál ezekben a lapokba? Vagy másokba? – kérdezte Kovactól.

A férfi egy szöveget próbált eltávolítani a nadrágjáról, egy darabig nem felelt. Aztán bólintott.

– Egyszer. De az... nem olyan volt.

– Mutasd meg – kérte Sophie. – Megvan az újság?

– Talán... valahol. – Kovac tétován végignézett a polcokon. – Régi szám. Majd előkeresem.

– Megkeresem én, ha megmondod, nagyjából hol lehet.

Kovac zavarban volt. Összehúzta a szemét, aztán bizonytalanul felmutatott. Sophie felállt, felnyúlt, megfogott egy csomag újságot, kérdően nézett a férfira, az ingatta a fejét, és egy másik felé intett. A lány levette a köteget, ettől kisebb porfelhő pöffent a levegőbe.

- Valamelyik azok közül. Azt hiszem.
- Lássuk – szólta Sophie, és belelapozott az elsőbe.
- Kértek teát? – kérdezte Kovac kissé idegesen.
- Jöhet.
- Nekem is – felelt Pablo –, aztán nem ártana enni is valamit.

Kovac nem tudta eldönteni, hogy Pablo arra gondolt, hogy fel kellene szolgálnia valamit, vagy arra, hogy el kellene menniük vásárolni. Éppenséggel nem volt otthon ennivalója, úgy emlékezett, hogy némi keksz és egy kevés tejszín maradt. Mint rendszerint, pénze sem volt sok, az alkalmi munkák gyakran megfogyatkoztak. Időnként eladott ezt-azt; az évek alatt összegyűjtött egy szekrényre való egyedi, furcsa tárgyat, ezekből vitt a bolhapiacra, ha a szükség úgy hozta. Miközben melegítette a teát, elmerengett azon, miért alakult így, de most sem tudott felidézni semmiféle fordulópontot, ha volt egyáltalán. Eszébe jutott Bill gúnyos célzása, aztán a hirdetés. Abszurdnak találta az egészet, és különösen zavarta a „tisztességesen megfizetné a munkát” megfogalmazás. Éles vihogás zökkentette ki a gondolataiból. Sophie szélesre húzott szájjal kacagott, szemhéjai összeszorultak, bal kezét homlokához érintette.

- Mi az? – mordult fel Pablo.
- Egy... rajz – mondta Sophie. – Iszonyú.
- Mutasd!
- Ez itt – nézett rá a lány, és felemelte az újságot – a maine-i huhogó kísértet, ami... – Nem tudta folytatni, ismét felnevetett.

A rajz ügyetlen, ostoba firka volt, Kovac és Pablo is nevettek rajta; egy alakatlan, tátott szájú figurát ábrázolt, ami egy cseppet sem volt félelmetes.

Sophie megdörzsölte az arcát a szemei alatt, majd befejezte a mondatot. – Ami nyolc embert ijesztett halálra szörnyű hangjával. – Nem tudta visszafojtani a kacagást. Lassanként aztán lecsillapodott, rágyújtott, nézte a rajzot még egy percig, majd továbblapozott.

Kovac kitöltötte a teát, leült, ő is elővett egy cigarettát és meggyújtotta. Egy ideig csak az újságok zizegése hallatszott, Sophie egymás után tette le az asztalra az átlapozott számokat. Sötétedett, félhomály volt a szobában. Kovac előzékenyen felkapcsolta a Sophie-hoz közelebbi kislámpát, de a lány fel se nézett, csak olvasgatott tovább. Pablo megint dúdolt valamit. Kovacot elálmosították a neszek, a homály, előrehajolt, kortyolt egyet, szívott a cigarettából. Egyikről a másikra pillantott. Arra gondolt, hogy alig ismeri őket. Alig ismerik. Ez csak afféle egymás mellé sodródás. Végül is ugyanabban a házban laknak. Aztán egyszer majd elköltöznek. Nem lehet tisztán látni a múltat és a jövőt.

Arra figyelt fel, hogy Pablo őt bámulja. Kovac önkéntelenül, kérdőn mozdította a fejét.

– Mindegy – mondta halkan Pablo. – Csak eszembe jutott valami arról a hülye rajzról.

– És mi? – kérdezte szinte suttogva Kovac. Sophie is felnézett.

– Ostobaság. Csak hasonlít valamire. Gyerekkoromban felénk szokásban volt valami szertartásféleség, vagy inkább a maradványa, a nálam idősebb fiúknak. Valami beavatás, próba, ilyesmi. Ott viselt egy-két öreg maszkot. Na, nem ilyet – mutatott az újságok felé –, komolyabbat.

– És téged nem avattak be? – érdeklődött a lány.

– Nem. Én nem azok között éltem. Meg éretlen voltam.

– Egy maszk. Tényleg van benne valami. – Sophie maga elé nézett, gondolkodott valamin.

– És mibe avatták be a fiúkat? – kérdezte Kovac.

– Honnan tudnám?

– Na persze.

Sophie tovább böngészett, Pablo tovább dúdolgatott. Pár perc múlva Kovac már alig bírta nyitva tartani a szemét. Aztán hirtelen magához tért.

– Megvan – szólt a lány.

A két férfi ránézett, ahogy felemelve megmutatta a lapot.

– Olvasd fel, szenyorita!

– Nem, nem kell – mondta gyorsan Kovac. – Vidd el nyugodtan, Sophie, ráér, majd visszahozod, ha elolvastad.

– Jól van, kösz. Úgyis mennem kell, van egy kis dolgom még. – Azzal felállt, megitta a teáját, a hóna alá fogta az újságot, és elindult kifelé. – Sziasztok. Majd látjuk egymást.

Ők elkészöntek tőle, utána néztek. Csapódott az ajtó.

Sophie belépett a lakásába, ledobta a kabátját, aztán a konyhába ment, hogy főzzön egy erős kávé. Közben rágyújtott, és a pultnak támaszkodott. A két szemöldöke között megjelent a függőleges gödröcske. Aztán körülnézett, felkapott az asztalról egy ceruzát és egy papírcetlit, és a pultra könyökölve rajzolni kezdett. Zavarta a füst, ezért a cigarettát a hamutartóba dobta. Mikor elkészült a kávé, töltött egy bögrébe, és a szobába vitte Kovac újságjával együtt. Ott kortyolt egyet, majd egy papírlapot vett elő, és egy táblára erősítette. Kényelmesen elhelyezkedett a fotelban, maga mellé tette a kávé, az ölébe támasztotta a táblát, és a ceruzával vázlatot kezdett rajzolni. Elmerült a foglalatosságban, ráncolta a homlokát, elhúzta a szája sarkát, néha elmosolyodott.

Három óra múlva, mikor befejezte a rajz kihúzását tussal, felállt, és kiment a konyhába még egy adag kávéért. Még egyszer megnézte a művet, elégedetten rágyújtott, aztán leült, és a kezébe vette a Kovactól elhozott magazint. The Sneaking Fright volt a címe, ezen halkan nevetett. Átlapozott néhány oldalt, nem nagyon érdekelték a cikkek, meguntta őket, és zavarta az igénytelen lapszerkesztés is. Az újság porszagú, érdes tapintású volt, sokáig

heverhetett több másikkal együtt a polcon. A harmincötödik oldalon volt, amit kerestt.

Thomas Kovac: Az Idegen

- “- Tűnj el!
- Nem tehetem. Mozdulni sem bírok.
  - Mit akarsz tőlem?
  - Semmit. Csak hogy tűnj el.
  - Minek néztél a tükörbe.
  - Minek néztél vissza rám.
  - Nem akartalak látni. Egyáltalán ki vagy te?
  - És te ki vagy?
  - Az, akit hívtál.
  - Nem hívtalak.
  - A puszta ittléted már hívás.
  - Ahogy a tiéd is.
  - Nem ismerlek, így nem is hívhattalak.
  - Ahogy én sem.
  - Itt láttalak először.
  - Én is téged.
  - Tévedsz.
  - Nem hinném. Hol láttalak volna?
  - Tükörbe néztél.
  - Nem láttam benne semmit.
  - Gondolkozz csak. Vagy elfelejtetted?
  - Te volnál? Azt hittem, csak képzelődtem.
  - Azért, mert csak egyszer láttál?
  - Azért, mert idegen maradtál.
  - Örökké az maradok. Ahogy te is számomra.
  - De hiszen én vagyok az!
  - Ki az az én?
  - Cerberos.
  - Saját üres poklod őre.
  - És te ki vagy?
  - Nekem nincs nevem.
  - Ha lenne, talán nem lennél idegen.
  - Talán.
  - És te mit őrzöl?
  - A kaput.
  - Hová nyílik az a kapu?

- Ha tudni akarod, kövess.
- Nem tehetem. Mozdulni sem bírok.
- Akkor miért hívtál?
- Talán hogy kitárd a kaput.
- A kapu nyitva áll.
- Hol van? Nem látom.
- Előtted.
- Sehol se látom. Mutasd!
- Csak lépj egyet előre!
- De hisz mozdulni sem tudok.
- Akkor miért hívtál?
- Te bénítottál meg. Segíts!
- Nem tehetem, hisz mozdulni sem tudsz.
- Akkor vége?
- Soha semminek sincs vége.
- Nem látok már.
- Használd a szemed!
- Már alig hallak. Legalább a nevedet mondd meg!
- Nekem nincs nevem.
- Idegen vagy tehát.
- Örökre. Ahogy te is számomra.”

